

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. R.,**
nar.,
st. přísl. Republika Uzbekistán,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. OAM-1601/ZA-ZA12-D02-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nepřijatelná a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Státem příslušným k posouzení žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Nařízení“) byla určena Lotyšská republika. Zároveň žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.
2. V žalobě uvedl, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu i na území Lotyšska. Správní orgán dovozuje nepřijatelnost žádosti žalobce z § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by však uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Lotyšska, v čemž žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, z odůvodnění není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu, postup správního orgánu byl nezákonný a vydané rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Rozhodnutí neuvádí nic k důvodům podání předmětné žádosti ani k obavám žalobce z pronásledování na území Lotyšska, kdy toliko uvádí, že žalobce se obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že Lotyšská republika uznala v daném případě svou příslušnost k posouzení žádosti, a to z důvodu, že žalobce byl držitelem povolení k pobytu vydaného Lotyšskou republikou s platností do 3. 1. 2024. Bylo aplikováno kritérium dané článkem 12 Nařízení. Podle čl. 17 Nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Toto však není případ žalobce. Za žalobce je odpovědné Lotyšsko.
4. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.
5. Žalobce ke své žádosti uvedl, že je muslim, nemá žádné politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Dne 29. 9. 2021 přicestoval do Moskvy, kde zůstal měsíc. Poté cestoval do Istanbulu, kde zůstal do 17. 5. 2022 a poté jel do Polska, kde zůstal jeden den a následně odjel do Prahy, kde setrval 6 nebo 7 měsíců. Poté potřeboval prodloužit své vízum, proto jel 17. nebo 18. listopadu do Lotyšska. Přibližně dne 25. 1. 2023 se vrátil do ČR. Měl uděleno polské vízum s platností do 31. 12. 2022 a vízum z Lotyšska platné do 3. 1. 2024. O mezinárodní ochranu v jiných státech nežádal. Je zdravý. Důvodem podání žádosti je, že jej a několik dalších mužů policie nutila přiznat se k něčemu, co neudělali. Vyhrožovali jim nožem. Dle žalobce to v Uzbekistánu funguje tak, že v případě, že jde o neznámého pachatele, se pak vyhrožuje.
6. Při pohovoru sdělil, že se seznámil s poučením o tzv. Dublinském systému a rozumí mu. Lotyšské vízum si vyřídil z důvodu, že neměl jinou možnost, první vízum prodloužit nemohl. V Lotyšsku nepracoval na povolení, nevzali jej, nebyla volná místa. Kdyby tam byla

práce, zůstal by tam pracovat. Poté, co dostal povolení k pobytu, čekal, zda by tam ještě byla nějaká práce. Měsíc předtím čekal na vyřízení ID karty. Našel člověka, který mu pomohl s pobytem, stálo jej to asi 2 000 USD. V ČR ani jiných členských zemích nemá příbuzné. V Lotyšsku neměl žádné potíže s úřady. Žil tam z našetřených peněz z ČR. Pokud by se vrátil do Lotyšska, nenašel by tam žádnou práci. Jeho situace se bude opakovat. Zde má spoustu kamarádů. Práci nenalezl ani s ID kartou. Situace by byla nyní ještě komplikovanější. Do vlasti se vrátit nemůže.

7. Součástí správního spisu je žádost o akceptaci žalobce, dle které žalobce disponoval pobyťovým oprávněním Lotyšska platným do 3. 1. 2024, tedy Lotyšsko by mělo být státem příslušným k posouzení žádosti dle č. 12 odst. 4 Nařízení.
8. Dne 26. 1. 2024 byla žalovanému doručena informace o tom, že Lotyšsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 32 odst. 9 *zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.* Takové skutečnosti nebyly v případě žalobce zjištěny.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
14. Námitku nedostatečného odůvodnění žalovaného soud jako důvodnou neposoudil, přičemž v této souvislosti neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
15. Žalovaný v dané věci postupoval podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III z důvodu, že na základě informací z kopie biometrického dokladu byl žalobce držitelem povolení k pobytu vydaného Lotyšskou republikou s platností do 3. 1. 2024. Dále žalovaný uvedl, že s ohledem na tuto skutečnost zaslal dne 7. 12. 2023 Lotyšsku žádost o převzetí příslušnosti posouzení žádosti, načež dne 26. 1. 2024 bylo žalovanému sděleno, že Lotyšsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo.
16. Dále se žalovaný zabýval hodnocením možných závažných nedostatků azylového systému Lotyšské republiky. Žalovaný uvedl, že v souladu s Nařízením je Lotyšská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce, jehož vyřízení žádosti akceptovala. Poukázal na to, že na

úrovni EU ani ze strany ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Lotyšsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů do Lotyšska, jak to učinil například v minulosti v případě Řecka. Lotyšsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, Lotyšsko je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Je považováno za bezpečnou zemi původu ze strany ČR i dalších členů EU. V Lotyšsku ročně požádají o azyl desítky uprchlíků, i to svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle žalovaného ani žalobci nehrozí v Lotyšsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu.

17. Ohledně svých závěrů žalovaný poukázal na zprávu MV ČR Informace OAMP ze dne 20. 6. 2023, která je součástí správního spisu a ze které plyne, že Lotyšsko má propracovaný azylový systém počínající prvotním azylovým řízením po následující soudní proces v případě negativního rozhodnutí o žádosti. Lotyšsko není dle žalovaného státem, kde by se vyskytovaly systémové nedostatky azylového systému.
18. Soud vzhledem k uvedenému konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí důsledně zaobíral zhodnocením azylového systému v Lotyšsku včetně možných komplikací, kterým by žalobce mohl v této souvislosti čelit, avšak žádné konkrétní závažné nedostatky nehledal. Soud dále uvádí, že na žádné, tím méně závažné, nedostatky nepoukázal především ani sám žalobce ve své žádosti ani je neuvedl v rámci pohovoru v průběhu azylového řízení, kdy pouze opakovaně uváděl, že v případě návratu do Lotyšska by se ocitl v komplikované situaci z důvodu, že by pravděpodobně v Lotyšsku nenalezl práci, neboť tak tomu bylo již v minulosti. Jediným důvodem, proč žalobce odmítl přemístění do Lotyšska byla skutečnost, že by tam nenalezl práci, kdy tato skutečnost však nemá k tamnímu azylovému systému bez dalšího žádný vztah, tím méně, aby byla důvodem pro závěr, že jde o závažný nedostatek tamního systému. Žádné konkrétní nedostatky lotyšského azylového systému žalobce neuvedl ani v podané žalobě.
19. Na žádnou další problematickou skutečnost kromě nemožnosti nalézt práci žalobce nepoukázal a není pravdivé ani jeho tvrzení v žalobě, že měl žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. uvést, že žalobce vyjádřil obavy z vycestování do vlasti i do Lotyšska. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v tomto ohledu uvedl pouze to, že žalobce odmítá předání do Lotyšska z ekonomických důvodů, tedy se nejednalo o obavy z jakéhokoli pronásledování.
20. Co se týče obav z možného pronásledování ve vlasti, tyto žalobce sdělil ke své žádosti, kde zmínil že mu ve vlasti mělo být vyhrožováno. Těmito obavami se však žalovaný při pohovoru nezaobíral, neboť pohovor byl veden primárně ve smyslu, že vyřízení žádosti bude předáno do Lotyšska, jak bylo následně i rozhodnuto. Žalovaný se tak ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval tím, zda jsou obavy žalobce z možného pronásledování v jeho vlasti azylově relevantní. Vypořádání těchto otázek bude předmětem meritorního posouzení žádosti, které bude provedeno Lotyšskou republikou.

21. Lze shrnout, že ze strany žalovaného nebyly zjištěny žádné závažné nedostatky lotyšského azylového systému a ani žalobce na žádné takové nedostatky ani obavy nepoukázal. Žalovaným bylo vycházeno z aktuálních informací, které jsou součástí správního spisu. Do Lotyšska nadto žalobce také mj. sám dobrovolně cestoval za účelem vyřízení svého víza, tedy ani v souvislosti s pobytem v Lotyšsku neměl žádné obavy. Výslovně pak také potvrdil, že v Lotyšsku neměl žádné potíže s tamními úřady a rovněž uvedl, že pokud by tam práci našel, pobýval by tam i dále.
22. V případě žalobce byl příslušný stát určen na základě skutečnosti, že žalobce disponoval pobytovým oprávněním Lotyšska, možnost aplikace čl. 17 Nařízení nebyla žalovaným zvolena, neboť z ničeho nevyplynulo, že by měl žalobce k ČR jakékoli zásadnější vazby, kdy sice sdělil, že zde má přátele, avšak nemá zde žádné rodinné příslušníky a ani jiné skutečnosti v tomto smyslu nezmínil. Žalovaný poukázal na neochotu k přemístění pouze z ekonomických důvodů.
23. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. 6. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce